

Humanitair transport Sibiu, Roemenie, juni 2012

Ik (Gerard Spoler) krijg een telefoontje van Roy Korenromp. Hij vraagt of het mij wat lijkt om mee te gaan als chauffeur op een Humanitair transport naar Roemenië. Dat zou dan van 20-29 juni dit jaar moeten plaatsvinden. Roy is zelf al een keer of 7 geweest en weet dus hoe het werkt. Ik moet er maar een goed over nadenken en hem dan laten weten of ik mee wil. Op internet heb ik wat verslagen van vorige reizen van Roy gelezen en was eigenlijk direct al enthousiast. Na een paar dagen heb ik Roy terug gebeld om te zeggen dat ik wel mee wil.

Wij mogen een trekkeroplegger combinatie van Müller meenemen. Het is zelfs zo dat 'mijn eigen' trekker meekan omdat dit een van de weinige trekkers is met 2 bedden. Na een gedegen voorbereiding, trekker grote beurt, nieuwe voorbanden, alle papieren in orde, oplegger nagekeken en wat reserve onderdelen in de trekker leggen is de combinatie er klaar voor. Ondertussen heeft Roy alle papieren en de reis helemaal voorbereid. De oplegger wordt in het weekeinde voor ons vertrek in Deventer geladen met hulpgoederen. We krijgen voor 6 losadressen goederen mee dus alles moet op de juiste volgorde geladen worden.

Dan is het zover, woensdagmorgen 20 juni 07.00 uur. We zijn klaar voor vertrek. Alleen de reserve sleutel nog ophalen, deze moest nog ingelezen worden door de garage. Dit zouden ze dinsdag wel even doen, want het was maar 5 minuten werk. Wat bleek: de sleutel was nog steeds niet ingelezen. We konden met de reserve sleutel alleen de deuren openen en niet de vrachtwagen er mee starten. De sleutel is toch maar meegegaan. Om 07.15 uur de auto starten en rijden maar. Er waren nog een paar collega's en enkele familieleden om ons uit te zwaaien en al toeterend gaf Roy de vrachtwagen de sporen.

We gaan in de regen bij Oldenzaal de grens over, Duitsland in. Het is niet zo druk op de weg, en ondanks de regen kunnen we lekker doorrijden. We rijden Osnabrück en Hannover voorbij en om 11.15 uur zijn we in de buurt van Helmstedt waar ik het stuur van Roy overneem. Ondertussen passeren we de voormalige Oost Duitse grens waar de wachttorens nog staan. We vervolgen onze weg en gaan via Magdenburg, Leipzig en Dresden richting de Tsjechische grens. Het regent nog steeds. Om 15.30 uur staan we aan de Duits-Tsjechische grens. Roy gaat hier een tolkastje kopen voor de Tsjechische autobaan. Dit geeft nogal de nodige oponthoudt en na bijna een uur hebben we het voor elkaar. Roy neemt het stuur weer over. Er komt een BAG busje voorbij, die heeft waarschijnlijk opgemerkt dat we geen maut betalen, maar hij laat ons gaan.. Humanitair transport

hoeft in Duitsland geen maut te betalen. We rijden weer verder. Na een steil stuk binnendoor te hebben gereden kunnen we weer de juiste autobaan op en gaan verder richting Praag. Ook hier wordt flink aan de weg getimmerd want er is weer een stuk autobaan klaar. We rijden mooi om de oude stad heen en zonder al te veel oponthoudt laten we Praag achterons. Nu richting Brno. We stoppen bij een restaurant aan de snelweg om wat te eten. De menukaart is in het Tsjechisch en

in het Duits dus dat maakt het bestellen iets gemakkelijker. Het wordt iets met schweinen gebrät, dus dat zit wel goed. Als ik terug kom van het handenwassen staat er al iets op tafel. Een broodje in een schaal met saus. Roy is er al aan begonnen. Ik begin ook aan mijn schaal maar eet niet alles op, anders past de rest niet meer. Dan zegt Roy: we gaan betalen en trappen 'm weer aan. Ik kijk verbaasd, ik dacht dat dit het voorgerecht was. We vervolgen onze weg richting Brno. Ondertussen is het al een paar uurtjes droog en we zien zelfs af en toe de zon. Na Praag is de weg iets minder glad. De autobaan bestaat hier uit betonplaten en door het gehobbel vallen we in ieder geval niet in slaap. En stukje voorbij Breclav verlaten we Tsjechië en rijden we Slowakije binnen. We halen een autobaanvignet voor Slowakije en tegelijk voor de volgende dag voor Hongarije en kunnen zo doorrijden. Het is ondertussen 22.00 uur en donker geworden. We besluiten om Slowakije door te rijden en dan aan de grens met Hongarije te gaan slapen. We passeren Bratislava en steken de Donau over. Een mooi gezicht in het donker met al die lampjes. Voor ons begint zich een flinke onweersbui te ontwikkelen en we zien al vele bliksemschichten. Om 23.00 uur staan we aan de Hongaarse grens. Het begint al iets te regenen en de flitsen en het gedonder worden heviger. Bij de grens worden we aangehouden door een Slowaakse douanier. We moeten de papieren inleveren. Deze strepenjager heeft een barstje in de voorruit van de trekker ontdekt en hij zegt dat dat levensgevaarlijk is. We vertellen hem dat die barst er al 2 jaar in zit, en het met de Nederlandse APK keuring geen probleem oplevert. Maar hij wil gewoon dat we er een nieuwe voorruit in laten plaatsen en neemt onze papieren in beslag.

We moeten terug naar Bratislava, daar zit een Scania dealer (ongeveer 45 km). Daaraan gekomen blijkt het bedrijf verhuisd te zijn naar Senec, nog eens 25 km verderop. Om 00.15 uur staan we daar voor de poort. Er zit een portier en horen van hem dat we morgen om 07.30 uur naar binnen kunnen. We besluiten om maar een biertje (plop) te gaan drinken. Schelden de verrekte douanier nog eens flink uit, kijken naar het afzwakkende onweer en gaan om 02.00 uur slapen, maar eerst wordt de wekker om 07.00 uur gezet.

Donderdag 21 juni 07.00 uur, de wekker gaat. Voordat ik goed en wel aangekleed ben, is Roy al bij de Scania dealer naar binnen gelopen. Een kwartier later komt Roy terug en heeft alles al in werking

gezet. We moeten nog bellen en mailen met Müller in Holten en voordat alles rond is, is het alweer 08.45 uur. De trekken mag de garage in en om 09.00 uur wordt begonnen aan het vervangen van de voorruit, die er om 11.00 uur inzit. In de tussen tijd hebben Roy en ik ons lekker gedoucht. We denken dat we weer verder kunnen maar de lijm waarmee de voorruit is geplakt moet minstens een uur drogen. Boven in de kantine mogen we wat eten. Om 12.00 uur rijden we dan eindelijk weg. We

hebben de mensen van de garage nog bedankt voor hun goede en snelle service. Zij waren erg vriendelijk en zeer behulpzaam. We rijden naar de grens om de autopapieren op te halen. Na even zoeken heeft Roy de douanepost gevonden, een andere dan gister. We krijgen, zonder controle of er wel een nieuwe voorruit inzit, de papieren terug. Ook met het passeren van de grens worden we niet gecontroleerd. Gauw weg uit Slowakije met die vervelende douaniers.

Enmaals in Hongarije rijden we via Győr naar Boedapest. Bij Boedapest wordt hard gewerkt om de ringweg te verbreden en te vernieuwen. Het is hier druk, maar kunnen goed doorrijden. Buiten is het lekker warm en de temperatuur is 37 graden. Na Boedapest neem ik het stuur van Roy over en rijden richting Kecskemet. Vanaf hier gaan we richting Gyula om daar de grens met Roemenië te passeren. Dan rijden we naar Arad, volgens Roy heeft deze route 2 voordelen, we hoeven niet drukke grensovergang bij Szeged te nemen en als je via Gyula gaat kom je langs het Flinstone restaurant.

Daar kun je goed en veel eten. Roy is hier namelijk vaker geweest. We rijden binnendoor over een tweebaans weg. Het is hier rustig en met ongeveer 82km per uur schiet het lekker op. Toch worden we regelmatig ingehaald door een Roemeense of Hongaarse vrachtwagen. Ze zullen wel haast hebben en bang zijn ze ook niet. We arriveren om 17.00 uur bij het Flinstone restaurant. Auto aan de kant en gauw naar binnen, waar we weer snel naar het terras gaan omdat het weer heerlijk is (35 graden). We bestellen een Flinstone schotel. Dit is een grote schaal met patat en vier verschillende soorten vlees. Omdat dit niet genoeg was, hebben we er ook nog een salade bij besteld en twee flesjes fris. Roy had al uitgerekend dat het ongeveer € 24,- zou gaan kosten. Op onze vraag of we met euro's mogen betalen, zegt de eigenaar dat het goed is en dat het dan € 32,- kost. Och heeft die man ook weer een goede dag gehad... We lopen terug naar de vrachtwagen en raken daar nog even aan de praat met een Roemeense trucker. Het gaat over het Nederlandse voetbal en we vragen hem nog naar de toestand van de weg die wij willen volgen.

Om 18.15 uur rijden we weer en om 20.15 uur staan we aan de Roemeense grens. Daar worden we weer gecontroleerd. Paspoorten en autopapieren afgegeven en tot onze schrik roept de douanier dat er grosse problemen zijn. Het apk-keuringsbewijs is een kopie (ik was het origineel kwijt). Dat zou ons van 180 euro gaan kosten, maar hij zegt dat we in de vrachtwagen moeten gaan zitten en als we hem dan 30 euro geven mogen we zo verder

rijden. Met het gedonder van de voorruit in onze gedachten geven we hem maar 30 euro, want we willen doorrijden. Lang leve de corruptie. Een klein stukje verder kopen we een vignet voor Roemenie. Dit duurt een uur en het begint al te schemeren. We moeten de klok ook nog een uur vooruit zetten en rijden dan verder richting Arad. Bij Arad aangekomen is het al donker en straatverlichting kennen ze hier niet. Ze zijn hier met de weg bezig en we moeten een omleiding volgen. De weg is hier zo slecht dat we stapvoets rijden. Het wegdek bestaat uit gaten met hier en daar een beetje asfalt en we slalommen dan ook over de weg. Na Arad zoeken we een parking om te overnachten. De eerste die we oprijden staat al vol. Het is er lawaaierig en er lopen honden. Ook lopen er meisjes die vriendelijk naar ons lachen en haai roepen. Ik roep tot ziens en we rijden gauw

door. Een stukje verder is een hele grote parking. We rijden helemaal door naar achteren waar nog plek genoeg is en het lekker rustig is. Het is 23.30 uur en de tacho wordt op rust gezet. Het wordt tijd om wat biertjes uit de koelkast te halen want, zegt Roy, die hebben me de hele dag al aan zitten te kijken. Het is nog 27 graden en plof.

Vrijdag 22 juni 08.00 uur, de wekker gaat. We hebben goed geslapen maar het was wel warm vannacht. We wassen ons en eten brood in de truck met een lekker bakkie verse koffie. Om 08.30 wordt de vrachtwagen gestart en we gaan de weg weer op richting Deva en dan naar Sibiu. Het is een

drukke 2-baans weg die door allerlei dorpjes gaat. We zien dat er druk gewerkt wordt aan een nieuwe autobaan die naast de weg komt te liggen die we nu volgen. Om 13.30 staan we dan in Sibiu. We staan bij de school waar Diana werkt en kunnen daar de oplegger achter een hek afkoppelen. Gerard staat ons al op te wachten en even later komen Dick en Steven ook. Ze hebben een auto met aanhanger bij zich, zodat ze direct een kist uit de oplegger mee kunnen nemen. Ook hebben we nog wat

spullen voor Dick bij ons die direct bij hem in de auto gaan. Dan rijden we met de truck naar Cisnadioara naar de Casa Rotonde van Henri Ossevoort. Daar zullen we tot en met dinsdagmorgen verblijven. We pakken onze spullen uit de truck en brengen die naar binnen. We hebben nog wel even tijd om ons wat op te frissen en wat te drinken. Dan stappen we in het huurbusje die al voor ons klaar staat. We gaan op weg naar het vliegveld waar om 17.10 uur het vliegtuig landt waar de rest van de club in zit.

Vrijdag 22 juni 2013

Roy en Gerard zijn al een paar dagen onderweg. Niet een geheel vlekkeloze reis hebben we gehoord. Onze reis gaat beginnen. We gaan dit jaar met 8 personen het vliegtuig in.

Even voorstellen: Ans en Gerard Korenromp, de ouders van Roy. Ze zijn al eens op vakantie geweest in Roemenië met Roy en Femke. Gerard Duteweert, oom van Roy en broertje van Ans. Gerard wil nog eens kijken hoe het Helena vergaat na vorig jaar... Frans Duteweert, ook één van de gebroeders Duteweert, hij gaat voor het eerst naar Roemenië. Dan Jos en Jeannette ten Have. Zij hebben een bijzonder doel, namelijk het bezoeken van 'hun familie' in Sibiu. Al 16 jaar doneren ze meerdere keren

per jaar, goederen of geld aan een familie in deze stad. Ook is er regelmatig een briefwisseling met een uitnodiging om eens langs te komen. Het toeval wilde dat ze hoorden dat wij, Alfons en Jacqueline, vorig jaar een bezoek hadden gebracht aan deze stad en dit jaar weer voornemens waren opnieuw het humanitair transport te vergezellen. Enthousiasme van beide kanten leidde ertoe dat er al gauw werd besloten om samen te reizen.

Vooraf werd er kennisgemaakt, bijna onnodig, want 'ons kent ons' in Broekland en 'ons kent ons' in de bouw en 'ons kent ons' in Luttenberg... En: het klikte!! Voorbereidingen werden vooral door Roy getroffen, hij kent het klappen van de zweep. Contacten werden gelegd met 'de familie' van Jos en Jeannette. Vliegtickets geboekt, pensions geboekt, personenbus gehuurd enzv.

We vertrekken op vrijdag 22 juni om half 7 vanuit Broekland. We krijgen nog een bemoedigend sms-js van Roy, hij en Gerard zijn nog 5 uurtjes verwijderd van Sibiu. Wij hebben nog 2 vlieggreizen voor de boeg, en niet iedereen is daar blij mee (ik zal geen namen noemen!)

Met enige vertraging vertrekken we om 11.40 uur van Schiphol richting München met Lufthansa. Na een tussenstop aldaar landden we exact op tijd, 17.15 uur, in Sibiu. Roy, Gerard Spoolder en Gerard van Helder wachten ons op en met de gehuurde bus worden we naar Cisnadioara gebracht. 5 personen verblijven in het pension van Henri Ossenvoort. De rest logeert in pension Elimheim, een keurige

accommodatie. We maken ook kennis met Steven en Stien, Deventernaren en vrijwilligers van de Stichting Roemenië-Deventer. Ze staan met hun caravan ook bij het pension van Henri. Ondertussen is het prachtig weer, al moeten we als rasechte Nederlanders even wennen aan de hoge temperatuur, ongeveer 28 graden. Bang voor uitdrogingsverschijnselen moeten we zorgen voor voldoende vocht.. PLOP! We hebben gegeten op het terras bij het pension SUD CETATE. Al gauw is de URSUS op, dan maar een ander koud biertje, wanneer ook deze dreigt op te raken besluiten we de rest van de avond door te brengen bij Dick Zweers en Diana. Dick heeft altijd genoeg bier, beweert hij... Maar toch, we hebben erge dorst en we kennen Dick...

We worden ontvangen door Diana met heerlijk zelfgebakken taart en hebben een prima avond.

Zaterdag 23 juni

Dick zal ons vandaag begeleiden om het één en ander van de omgeving te zien. We passeren karakteristieke dorpjes als Rasinari, Gura Rauili en Orlat. Onderweg stoppen we bij een festival waar kinderen dansen en zingen. Dick wil ons een bijzonder plekje laten zien, waarvoor we wel door een zandweg moeten.

De weg wordt steeds onbegaanbaarder en aan Dick merken we toch ook enige twijfel of hij wel goed zit, de weg is toch langer dan hij dacht. De drie dames zitten bij hem in de auto en de bus met de mannen probeert ons te volgen. Grote gaten, modderpoelen en afgronden, en zeer smalle stukjes, en Alfons achter het stuur..., als dat maar goed gaat....onder weg worden 4 wioldoppen verloren, naar men zegt...

De weg blijkt 10 km te zijn en nadat Dick weer iets bekends ziet halen we weer opgelucht adem. Houthakkers met paard en wagen passeren ons en onderweg zien we het optrekje waar de heren waarschijnlijk overnachten. Aan het einde van de weg is inderdaad een terrein met bebouwing wat er nogal verlaten uitziet. Het zou een primitief restaurantje moeten zijn, en zowaar we kunnen er koffie en bier krijgen! De beste man doet uitermate zijn best, het biertje is koud, PLOP, en de koffie wordt vers gepruttelt. Prima voor elkaar...!

Op de terugweg bezoeken we het festival, zoekend naar iets te eten. Men is daar aan het barbecueën en voor ons worden speklappen en kippetjes klaargemaakt. Natuurlijk worden we getraakteerd op een sterk Roemeens drankje Tuica (Tsoejka) genaamd. Zit maar 70% alcohol in.

S'avonds eten we gezamenlijk in Apfelhaus, een restaurant op loopafstand van Dick en ons pension.

We nuttigen daar een prima maaltijd, al lijkt de temperatuur daar ook de drank te beïnvloeden. Bier en wijn wordt lauw opgediend... Een duik in de kelder en ijsblokjes maken het één en ander weer goed. PLOP!

Zondag 24 juni

Wederom een prachtig zonnige dag.

Jos en Jeannette gaan vandaag met Gerard als tolk 'hun familie' bezoeken. Hieronder is hun verslag te lezen.

Vanaf maart 1996 steunen we een gezin, die ons toegewezen is door de werkgroep Contactgezinnen van de Stichting Deventer-Roemenië.

We hebben veelvuldig schriftelijk contact met elkaar. En vele malen komt hun vraag in de brieven voor: "Wanneer komen jullie ons bezoeken in Roemenië?"

En eindelijk is het dan zover!
Toevalligerwijze via kennissen en dankzij Roy Korenrump, die in juni voor de

zoveelste keer naar Roemenië zou vertrekken met het hulpgoederentransport van de stichting Deventer-Roemenië. Wij zijn met 6 familieleden van Roy, rond dezelfde tijd, met het vliegtuig naar Sibiu gegaan. Om mee te helpen met het uitladen van de hulpgoederen en enkele dagen samen in Roemenië door te brengen. Via Roy hebben we contact gekregen met Gerard van den Helder, een Nederlandse man, woonachtig en vrijwilliger voor de stichting in Sibiu, in Roemenië. Hij wilde gelukkig een dagje met ons mee als tolk naar ons gezin. Dat bleek heel fijn, gezellig, maar ook nodig te zijn, want geen van de gezinsleden, sprak een andere taal dan Roemeens.

's Morgens haalde Gerard ons op, om samen naar het gezin te gaan. Het gezin bestaat uit vader, moeder en 3 kinderen, in de leeftijden 24, 22 en 17 jaar. Ze wonen in een appartement, in een arme wijk. Dat was duidelijk te zien aan de vele verouderde appartementgebouwen, vlak naast elkaar gebouwd en de bestrating eromheen was gebrekkig. Ook de toegangsdeur en het verouderde trappenhuis belooft niet veel goeds. Op 4 hoog werden we enthousiast begroet door het hele gezin, een vriendje van een van de dochters en oma (moeder van de moeder). Oma was voor deze gelegenheid, van 100 km. verderop, speciaal hiernaar toe gekomen. Niet veel later kwamen ook de andere oma en opa, broer en nichtje van de vader op bezoek. En tussendoor kwamen ook nog twee stel burens om ons de hand te schudden.

Of de koningin op bezoek was! En dat allemaal, met elkaar in één woonkamer van pakweg 4 bij 2 ½ meter, waar de tv de hele dag aan heeft gestaan, afgestemd op een folkloristische zang- en dansprogramma. (want dat moesten we toch óók zien)

Ze waren zeer ingenomen met ons bezoek, dat was duidelijk te zien aan hun ogen, de hele houding en enthousiasme praten. Ze hingen aan onze lippen!

En deden hun uiterste best om het ons naar de zin te maken. Toen we aankwamen om half 11 was de tafel in de woonkamer al gedekt voor het diner! En vervolgens zijn we de hele dag verwend met allerlei zelfgemaakt lekkernijen en (zeer sterke) drankjes. Oma, die op het platteland woont, heeft blijkbaar alle ingrediënten vanuit de moestuin hiervoor meegenomen. Ook wij hadden een koffer vol met etenswaren, toiletartikelen en cadeautjes vanuit Holland meegenomen, waar ze erg blij mee waren. De jongste dochter liet trots de multomap zien, die we ooit in het begin van de 'ozentijd' gegeven hadden. Hierin had ze alle collega's van plaatjes die ik voor de kinderen maakte, (over bepaalde onderwerpen, zoals: 'hoe gaan onze kinderen naar school' en 'de weg- en waterwegen in Holland' of 'bij de boer') en bij elke briefwisseling meestuurde.

We hebben via Gerard veel kunnen vragen en gehoord over hun leefwijze. De jongste dochter zit nog op school, maar de andere twee kinderen en de vader en moeder hebben op dit moment gelukkig allemaal werk. Maar dan nog, verdienen ze zeer weinig en kunnen zich niet meer veroorloven dat dit. Ze kennen geen luxe, maar, net als in Nederland, heeft iedereen TV en een mobiele telefoon. De beide dochters zijn in lichte mate verstandelijk beperkt en hebben op een school voor speciaal onderwijs gezeten. Beide zijn in het verleden twee maal geopereerd aan hun hoofd. De oudste dochter heeft vorig jaar *nóg* een (niet duidelijke) operatie gehad aan de hals en een chemokuur. En ook de vader heeft gesukkeld met zijn gezondheid. De zoon was groot en sterk en heeft sinds kort een auto en een laptop, waar het hele gezin van geniet.

Trots lieten ze hun *héle* huis zien. In de woonkamer, zo'n kleine 10 m² stond een grote hoekbank met een inklapbare eettafel en een kamerkast. Tevens stond er ook een dubbele linnenkast, want blijkbaar heeft deze kamer ook een functie als ouderslaapkamer. Het appartement heeft één slaapkamer waar de 2 dochters slapen en een klein vertrek, dat gebruikt wordt als bijkeuken/keuken, maar ook als slaapkamer voor de zoon. Deze ruimte had een balkon, van 1 bij 2 ½ meter dat 'verbouwd' was tot keuken. Met een 1 meter breed aanrechtblad, waar het gasfornuis op stond en ander zijde een 1 meter breed aanrechtblad met wasbak en een kraan. En dan te bedenken dat in deze kleine ruimte door de moeder en oma onze uitgebreide voortreffelijke maaltijd is voorbereid! De badkamer met toilet was in verhouding tot het appartement ruim en keurig betegeld. Het appartement was klein en vol met spullen, maar netjes opgeruimd en schoon. Niets mis mee.

We hebben nu zelf kunnen zien, dat alle hulp van de afgelopen 16 jaren goed terecht is gekomen en zin heeft gehad. En het is hen gegund. Vooral omdat we gezien hebben dat het een liefdevol en hartelijk gezin is, die dan wel in armoede leeft, maar van elkaar houdt en gelukkig is.

Bomvol van de Roemeense lekkernijen en emotionele indrukken, hebben we rond vier uur innig afscheid genomen en beloofd zeker nog een keer terug te komen!

Jos en Jeannet ten Have-Dokman , Wijhe

De rest vertrekt met de bus voor een bezoek aan de stad Sibiu. We bezoeken een grote rommelmarkt waar zelfs dieren te koop zijn. Van honden tot kippen, Frans, onze kippendokter, heeft het erg naar zijn zin. Bergen 2de hands kleding maar ook een grote keuze aan auto's en onderdelen worden , je kunt het zo gek niet bedenken.

We maken een wandeling door de stad en bezoeken het plein midden in Sibiu. Een prachtige en gezellig ogende stad waar het prima vertoeven is op een terras. PLOP!!

Een grote groep fietsende dames passeert ons op het plein. Vrolijk gekleed in rokjes en de fiets versiert met bloemetjes. Rokjesdag? Het is zondag dus ook de kerk wordt aangedaan.

Voor de vitamientjes gaan we naar de groentemarkt, dagelijks geopend en een grote keuze aan fruit en groente.

Terug in het pension bezoeken een aantal van ons de ruïne in het dorpje. Mooi uitzicht.

S'avonds gaat de reis weer terug naar Sibiu waar Jos, Jeannette, Gerard en Dick en Diana al op ons zitten te wachten en ook Cristina heeft zich inmiddels bij de groep aangesloten.

We eten met de hele groep in in de kelder van het restaurant Crama Sibiu Vechi. Dick is onze bus-BOB. Diana heeft ook ruimte in haar autootje, welke Jos, Gerard D en Alfons wel denken te kunnen vullen... De overbeladen Matiz maakt een dollemansrit door de stad,

terwijl Gerard zich steeds beter redt met zijn Engels, vooral na 20.00 uur...: "Diana, you put your feet on the pedal en gassss!!!!"

Maandag 25 juni

Vandaag staat het lossen van de oplegger op de planning. De oplegger staat veilig achter slot en grendel bij de school van Diana. Gerard v H. en Christina, samen met haar nichtje (15 jaar), sluiten zich weer aan bij de groep. Het eerste losadres is bij het gemeentehuis in Rosia. Vele stoelen en tafels en dozen worden gelost voor een school aldaar. We ontmoeten Helena, de vrouw van de burgermeester, weer. Een aantal vrouwen met kinderen drommen zich samen rondom de vrachtwagen, bijna bedelend om kleding of goederen. Helena maakt hen en ons duidelijk er geen aandacht aan te besteden. Alle spullen hebben een bestemming en het einde is zoek als je maar gewoon gaat uitdelen. Vele helpers melden zich weer en we zien weer meerdere bekende gezichten. Gemeentewerkers zullen we ze maar noemen.

Het 2de adres is in de school in Rosia. Een school wordt aangedaan. We kunnen niet binnen kijken want er worden examens afgenomen voor de hoogste groep. Het is hun laatste schooldag. Hier verlaten PC's, printers, papier en vele andere bruikbare schoolspullen de oplegger. We drinken koffie in de kantine van de school. Helena laat ons de bakkerij zien welke ze zelf in eigendom heeft. We mogen een brood mee en het smaakt prima!

Het volgende adres is in Nucet. Hier lossen we goederen voor het jeugdhonk. Het gebouw hebben we vorig jaar in barre staat gezien. Inmiddels ziet het er een stuk beter uit. De muren zijn glad, er is een douche gedeelte aangebouwd. Er wordt nog volop gewerkt, alhoewel volop.. Denk dat de bouwvakkers onder ons zo hun bedenkingen hebben. Het wordt een vakantieadres voor kansarme kinderen tot 12 jaar en het moet begin juli open!

Dus er moet nog hard gewerkt worden. Wel een mooi initiatief van het burgermeesters echtpaar!

In Nucet is ook het vrouwtje welke functioneert als contactpersoon voor de bewoners weer van de partij. Ze is blij ons te zien! Een grappig detail is dat ze tijdens het lossen een oproep via haar gsm krijgt! Plotseling komt onder haar rok een gsm te voorschijn en staat ze druk te bellen. Iets wat ik ook al bij één van de oudere gemeentewerkers heb gezien. Schijnbaar beschikken ze wel over een gsm, maar telefoon in huis is er nooit geweest. Het lijkt alsof hier een generatie wordt overgeslagen....

Dan gaat de karavaan door naar het volgende losadres, een school in Rasinari. Gerard rijdt met de vrachtwagen voorruit en wij gaan even via Cismadioara om daar Stien af te zetten. De weg door Rasinari is aardig krap en toen Gerard daar een bus tegen kwam, moest die achteruit.. Ook is er nog bijna schade gereden; Gerard had namelijk in de smalle straten een zigeuner met paard en wagen klem tegen de bumper aanzitten. Ze konden beide zonder schade weer verder.. De school in Rasinari is een oud, maar mooi gebouw. Uitgestorven, want de kinderen hebben vakantie. We krijgen een rondleiding. Het onderwijs is gratis voor de kinderen/ouders. We worden getrakteerd op een heerlijke lunch. Schijnbaar zijn ze op de hoogte van het feit dat we met zo velen zijn, voor iedereen is er een bordje en voldoende te eten. Ook willen ze nog als dank een paar 'gevulde flessen' aanbieden. Roy is de gelukkige...

De oplegger raakte al aardig leeg en het volgende adres was een school in Sibiu. Een grote losploeg stond hier klaar en de spullen waren er zo uit. Er stonden alleen nog wat dozen in en we wilden graag de laadruimte schoon hebben. Toen we zelf wilden gaan vegen, klom er een vrouwtje in die de hele oplegger aanveegde. Toen de deuren dicht gingen, kregen we nog wat te drinken aangeboden, waarna de mannen, op het naastgelegen voetbalveldje, de plaatselijke jeugd even wilden inmaken. Met spanning werd vanaf de zijkanten gekeken of de enkelbanden en de kniebanden het allemaal wel aankonden, maar op een schaafplek na, viel het allemaal wel mee.

Het laatste adres is de woning van Anca. Zij is degene die zorg draagt voor een aantal dozen voor families. Er leek geen einde te komen aan de inhoud van de oplegger, maar nu is het echt leeg. We nemen afscheid van Gerard en Christina en haar nichtje.

Voor de avond staat ons een bijzonder bezoek te wachten. We zijn uitgenodigd door Steven en Stien om kennis te maken met een vrouwtje in Sibiu. Ze maakt onderdeel uit van een gezin welke ondersteunt wordt door Steven en Stien. Toen Steven 2 maanden geleden er ook was om het vorige transport te begeleiden, vertelde de man trots dat ze net waterleiding hadden gekregen. Steven is nu speciaal naar Roemenië gekomen om een toilet te realiseren in de woning van het vrouwtje. De bedoeling is dat we komen eten, een barbecue zal het worden.

We arriveren aan de rand van Sibiu in een bosrijke omgeving. Er staan een aantal huisjes bij elkaar voor zover je het kunt zien, want zoals we overal tegenkomen hier in de streek, zijn ook deze huisjes omringd door hoge schuttingen. Je kunt niet zien wat zich erachter afspeelt.

We worden hartelijk ontvangen door een aantal mensen waaronder Steven en Stien.

Na wat uitleg blijkt dat hier een vrouwtje alleen woont. Ze heeft 2 dochters waarvan 1 aanwezig is met haar man. Ook een zus van de aanwezige man is van de partij. Buiten staat een gedekte tafel voor ons klaar, maar helaas is het net een beetje gaan regenen en heeft men provisorisch van een stuk plastic getracht een tent te maken.. Partytenten Duteweert is er niks bij....

Op de tafel staan al keurig een aantal bordjes met rauwkost klaar. Met het vrouwtje is geen woord te wisselen, maar ze lijkt blij verrast met de bezoekers. Stien vertelt dat ze was opgenomen in het ziekenhuis, maar deze middag min of meer is weggelopen uit het ziekenhuis omdat ze bezoek kreeg. Steven leidt ons rond op het terrein. Er is een groentetuin, wat schuurtjes en helemaal achterin staat een houten toilet. Op ongeveer 5 meter afstand komt de urinelucht je tegemoet.... Ik bedenk me dat het misschien verstandig is de vochtinname vanavond te beperken..... Steven houdt enthousiast de deur van het 'huusie' open, waarna blijkt dat de binnenkant is bekleed met schaars geklede dames!!! Tsja, dit zal wel niet door het vrouwtje zijn opgehangen... Haar man blijkt een half jaar terug te zijn overleden. Het kleedje wat onder de toiletbril ligt was voor de man des huizes, verdere details zal ik u besparen!! De reden dat Steven hier een toilet in het huisje van de vrouw wil maken is ons nu duidelijk.

We nemen ook een kijkje in het huisje. Het bestaat uit een halletje waar het toilet moet komen en daarachter een kamer van ongeveer 3x3meter. In die kamer staat alle meubilair wat ze bezit, dus tafel, bank, bed, kast en kachel. Het lijkt alsof ze vooral buiten leeft. Er wordt gekookt buiten onder een afdak. Daar blijken al een paar pannen met vlees voor ons klaar te staan. Een ander afdakje lijkt op een zitje. Er hangen geluidsboxen en er staat een tafeltje met stoelen.

Steven en Stien hebben gezorgd voor de boodschappen. Gelukkig is het ondertussen droog en kan het plastic verwijderd worden.

Er komt bier en eten op tafel. PLOP! De vrouw des huizes kijkt zwijgzaam toe, ze knuffelt af en toe met Stien. Op de vraag of ze niet wil eten wijst ze naar haar tanden en zegt zoiets als 'prothese'. Tsjja, een nieuw gebit is mooi, maar soms lastig. We komen er niet achter hoe ze aan de prothese is gekomen..

Moeder en dochter blijken allebei diabetes te hebben. De schoonzoon die een beetje Duits spreekt beschrijft het als 'Große probleme'. De dochter heeft tevens een vorm van kanker en krijgt chemokuren.

Nadat het vrouwtje begrijpt dat ik iets meer van diabetes afweet komt ze bij me lopen met een insulinespuit. Ik herken de spuit, het is een wegwerpspuit die we in Nederland ook gebruiken. Ook blijkt ze een glucosemeter te hebben die er ook nieuw uitziet. Wat opvalt is dat haar meter meet in mg/dl en in Nederland gebruiken we in mmol/l. Het is dus niet te vergelijken. Ze hoeft niet te betalen voor deze spullen, ze heeft het meegekregen uit het ziekenhuis en krijgt alles vergoed.

Ondertussen wordt het wel steeds gezelliger. De schoonzoon wil daar nog een schepje bovenop doen en is naarstig op zoek naar Hollandse liedjes. Binnen zit hij te rommelen met cd's en af en toe komt er plotseling harde muziek uit de speakers. Hij vertelt een dochter in België te hebben en daardoor Nederlandstalige muziek te hebben. Inderdaad komen er een paar smartlappen voorbij. Na het eten willen Jos en Alfons zich van de goede kant laten zien en bieden aan om af te wassen!

Met water uit de regentonnen leven ze zich uit onder toezicht van moeder en dochter. Ook de douche blijkt buiten te zijn, ook dat is een regenton met een sproeier eraan.

Ook de dochter draagt een vrolijke noot bij, ze leert ons de Pinguindans!!

We hebben een onvergetelijke avond waar nog lang over nagesproken zal worden: Große probleme!!

Dinsdag 26 juni

We verlaten vandaag Cisnadioara om naar Saliste te gaan waar we bij Rudi en Ella zullen overnachten. Rudi Groot Koerkamp is geboren in Lettele en nadat hij de Roemeense Ella heeft leren kennen is hij vertrokken naar Roemenie waar hij een pension runt.

Roy heeft met hem afgesproken om samen naar een bezoek te brengen aan een mega-boerenbedrijf, in Garbova, opgezet door Nederlanders, met steun van de Europese unie. We treffen daar een Nederlandse jongen, Mark genaamd, die daar stage loopt. We krijgen een rondleiding van een Engels sprekende vrouw. We horen dat het bedrijf 1200 koeien heeft, 10000 bunder land bezit. Men is nog bouwende aan een nieuwe stal zodat er uitgebreid kan worden tot 2000 koeien. Er wordt machinaal, doch niet met robot, gemolken. Dat gebeurt door damesploegen. 8 vrouwen zijn in dienst en werken in een schema van 8 dagen: 2 dagen vroeg, 2 dagen middag gevolgd door 2 late en dan 2 dagen vrij. Er wordt dus 3 x per dag gemolken. De koeien liggen in potstallen. De kenners onder ons zijn niet geheel enthousiast en vooral benieuwd hoe dit bedrijf er over een aantal jaren bij zal liggen.

We nuttigen de lunch in een Italiaans restaurant in 'the middle of nowhere'. Het is wel een prachtig restaurant op een bijzonder mooi plekje met mooi uitzicht.

Dan is het tijd voor chauffeurs, Roy en Gerard, om aan de terugreis te beginnen. De planning is dat ze donderdag in Italië een lading pizza's gaan halen. Een retourvracht voor Muller.

De rest maakt nog een toeristische rit onder begeleiding van Rudi. We bezoeken een historisch monument. Het is een ruïne en net als in Nederland moet je hier entree betalen. Binnen is een museum ingericht en er is ook een winkeltje. Hier worden wat souvenirs gekocht. De zigeunerkinderen uit het dorpje komen op ons af als bijen op honing.....

Terug in Saliste wordt er genoten van een heerlijk diner, bereid door Ella. We maken nog een wandeling door Saliste op zoek naar winkeltjes en een pinautomaat. Blijkt geen probleem te zijn. De mensen zijn vriendelijk en behulpzaam!

De avond wordt wederom buiten afgesloten, en na enkele plof geluiden zoekt iedereen het bed op. Moe maar voldaan, morgen gaan we naar huis!

Woensdag 27 juni

Het zoontje van Rudi is bij een vriendje aan het spelen. Rudi vertelt dat het een huis in aanbouw is en dat het wel een interessante bouw is.

Hij heeft de ouders van het jochie gevraagd of hij een paar Nederlanders mee mocht brengen als hij Thomas weer haalt. Dat vind men geen probleem, al is het niet de gewoonte om je huis te showen terwijl het niet af is.

Het huis blijkt een gigantisch ding te zijn. Zo'n huis wat je bij ons waarschijnlijk alleen maar in het Gooi vind....Het is een houtskelet bouw, compleet met zwembad en volledig onder kelderd. Ook binnen vinden we de boomstammen terug. De eigenaar is een directeur van wat men bij ons Staatsbosbeheer noemt. De moeder van het jongetje is psychotherapeut en werkt veelal met

kruiden. Binnen op tafel ligt een enorme hoeveelheid dille te drogen. In de kelder worden wellness en fitnessruimtes gecreëerd. Ik vind het een indrukwekkende villa, maar de bouwvakkers onder ons kijken met andere ogen naar de woning. Het voldoet totaal niet aan de Nederlandse eisen. In Nederland had je het ding dus weer kunnen afbreken, maar hier in Roemenië kan het dus wel. Het zal ook niet zo in elkaar storten, maar toch... Ook zijn we onder de indruk van de betegeling. Dat zie je bij

ons ook niet. Geheel in de biologische stijl vinden we ook een enorme moestuin achter het huis. Tsja als we dan even terug denken aan de maandag avond waarop we op bezoek waren bij het oude vrouwtje, dan worden de verschillen in dit land weer eens pijnlijk duidelijk

We hebben nog een probleempje, want de bus is wel erg vies. Een dikke laag zand heeft de rode bus bedekt na het 'toeristische tochtje' van zaterdag. En deze middag op het vliegveld moeten we het ding weer afleveren. En we willen natuurlijk de indruk wekken dat we er netjes mee om zijn gegaan... Dus aan Rudi de vraag of we de bus mogen wassen. Dat kan, wat Rudi betreft, als de mannen hem even willen helpen met het aansluiten van de waterpomp. Hij heeft afgelopen winter 6 weken zonder water gezeten omdat de leidingen bevroren waren. Hij wil een noodvoorziening aanleggen en

heeft daarvoor een waterpomp aangeschaft, maar het moet nog worden aangesloten, en tsja, hoe moet dat nou. Met 5 van die Sallandse mannen moet het toch gaan lukken, dus buigen ze zich met z'n allen over het ding. Rudi blijkt in elke schuur wel onderdelen te hebben liggen, al is hij daar zelf niet echt van op de hoogte. Vanuit de smederij tot in de wijnkelder komen plotseling onderdelen tevoorschijn. Toch moeten er nog enkele ritjes naar de plaatselijke bouwmarkt plaatsvinden voordat het dan echt gaat lukken.

Na meerdere pogingen komt er dan water uit de pomp, wat aangezogen wordt uit de waterput. Nu maar hopen dat die put niet droog komt te liggen, tenminste niet voordat onze bus gewassen is...

Na nog een heerlijke maaltijd genuttigd te hebben begeben we ons met de gewassen bus naar het vliegveld in Sibiu. Zonder problemen wordt de bus weer overgedragen aan het verhuurbedrijf. De terugvluchten verlopen zonder 'grote problemen', alleen verdwijnen er wederom een aantal herriestoppers op verdachte wijze.

Amsterdam komt in zicht en een aantal van ons halen opgelucht adem. Onze Roemenië reis zit erop. Veel gezien, veel gelachen en erg genoten!!

Hieronder volgt het verslag van Gerard Spooler van de terugweg.

Dinsdag 26-6 2012.

Om 07.00 uur gaat de wekker in Casa Rotonde, dit is onze laatste overnachting hier. We wassen ons, ontbijten en pakken daarna onze spullen weer in de truck. Om 08.00 uur rijden we naar de school waar de oplegger staat om deze weer aan te koppelen. Dan gaan we op weg naar Saliste waar Rudi Grootkoerkamp woont. Om 09.15 uur komen we daar aan. Na vriendelijk begroet te zijn door Rudie, drinken we eerst koffie en kijken wat rond.

Met z'n allen gaan we naar Garbova waar een Nederlander een boerderij heeft opgezet. Er zijn op dit moment 1200 melkkoeien op 10.000 hectare. Er worden schuren bijgebouwd zodat straks het aantal koeien naar 2000 kan worden uitgebreid. Na dit alles bekeken te hebben rijden we een stukje verder naar een restaurant, Bella Vista. Daar eten en drinken we met z'n allen wat en gaan dan terug naar de boerderij waar de vrachtauto staat. Roy en ik nemen dan afscheid van de club, want wij gaan naar Meduno in Noord Italië om daar een

terugvracht pizza's voor Varsseveld te gaan laden. Het is de bedoeling dat we daar donderdag morgen laden. Om 14.30 uur geeft Roy de vrachtwagen de sporen en gaan we op weg naar Italië. Na Deva besluit Roy om een andere weg naar Gyula te proberen. We gaan binnendoor via Brad naar Gyula. Het is een mooie toeristische route. De weg slingert behoorlijk.

Op een bepaald moment krijgen we \pm 5 km kinderkopjes als wegdek. De snelheid van 10 km per uur is nog te hard. Roy houdt het stuur extra goed vast en ik de rest van de cabine.

Verderop komen we een fruitkraampje tegen met een mooie jonge dame die, volgens Roy "de biggen los in het hok" heeft. We kopen daar voor 6 euro een volle tas vers

fruit, lekker voor onderweg. Om 19.45 zijn we bij Gyula aan de Hongaarse grens. Hier worden we door de douane gecontroleerd. De douanier kijkt in de oplegger, maar die is leeg. Dan wil hij in de palletkisten onder de vrachtwagen kijken. In de kist ligt een doos met glutenvrij voedsel voor een Nederlands gezin. De douanier wil in de doos kijken, dus moet deze open. Onder het glutenvrije eten ligt 5 liter Palenka. "is dat wijn?" vraagt de douanier. Wij halen onnozelen onze schouders op, en we mogen pffff doorrijden. We rijden weer verder. Dan naar de Hongaarse douane. Zij willen onze paspoorten en de autopapieren zien. De douanier vraagt om het RDW. Hij bedoelt het apk keuringsbewijs die we los in de auto hebben liggen, omdat we niet weer € 30,- willen betalen. Na enig aandringen van hem, geven we toch maar het kopietje van het bewijs. De douanier controleert het en geeft een teken dat alles goed is. Snel weg hier voordat ze zich bedenken. We willen weer bij het Flinstone restaurant eten, dus nog even doorrijden. Bij Flinstone aangekomen blijkt deze gesloten te zijn. Das nou jammer, verder rijden dan maar. We komen in een plaatsje met een leuk en gezellig uitzien terras, maar kunnen de vrachtwagen niet kwijt. We rijden door tot vlak voor Kecskemet en stoppen daar bij een restaurant met een grote parking, zodat we hier ook kunnen overnachten. Het is 21.30 en we zijn net op tijd, want om 22.00 gaat de keuken dicht. We eten er goed en nemen er een paar biertjes bij, plop! Om 22.30 lopen we terug naar de vrachtwagen. We staan hier als enige op de parkeerplaats, maar dat weerhoudt ons er niet van om nog een paar biertjes te drinken, nog meer plop! Om 23.30 gaan we waterpas.

Woensdag 27 -6, het is 06.00 en de wekker gaat. Opstaan, aankleden, plassen en wassen. We zetten een bak fijne koffie en maken wat broodjes klaar. We bestuderen de kaart nog even en besluiten binnendoor te gaan over de poesta. Dit doen we om Boedapest en de drukte daar te vermeiden. We kunnen ook nog langs het Balatonmeer rijden, maar doen dat toch maar niet omdat het daar misschien wel verboden is voor vrachtwagens. Om 06.30 rijden we weer en gaan via Kecskemet en Dunafoldvar naar Szekesfehervar. De wegen in Hongarije zien er bijzonder goed uit. Om 11.00 uur zijn we in Kormend en neemt Roy het stuur van me over. Om 11.30 zijn we in Heiligenkreuz, de Hongaars-Oostenrijkse grens. We kunnen zo

doorrijden. Om 12.15 uur moeten we tanken en kopen we een tolkastje, omdat we zo de snelweg op gaan. Dan gaan we via Graz, Klagenfurt en Villach richting Udine in Italië.

Bij Osoppo verlaten we de snelweg om naar Meduno te rijden, waar de pizzafabriek staat. We rijden door een aantal dorpjes en dan nog een smal slingerweggetje de berg op en we zijn in Meduno. We zien de fabriek al staan en rijden er zo naar toe. De fabriekspoort staat nog open, dus wij naar binnen. Na even zoeken zien we iemand in een auto stappen. We houden hem aan om te vragen of we misschien nu al kunnen laden. De man belt even, maar nee, we kunnen morgen pas laden. Morgen om 7 uur vragen we. Nee, ze beginnen pas om half 9. We hebben de man nog even gevraagd hoever het wel niet lopen was naar het centrum en waar we dan precies heen moesten, maar hij snapte het niet helemaal... we wilden namelijk een lift van hem.. een stukje lopen kan ook geen kwaad. De vrachtwagen een stukje verder op de parkeerplaats gezet, even wat odorex onder de armen en hup naar het dorp toe om te eten. Roy had thuis al gegoogeld en een goed restaurant in het dorp gevonden. We moeten naar "La Stella" toe en Roy heeft zelfs thuis een plattegrond van het dorp uitgeprint. We moeten ongeveer 20 minuten lopen voor we in het dorp zijn en na enig zoeken vinden we La Stella. Op de deur staat dat ze om half 8 open gaan en het is kwart voor 7. Tsjja, dan maar eerst even een terrasje pakken een stukje verderop. Na een paar halve liters vraagt de dame die ons het bier brengt of we toeristen zijn. We leggen uit wat we hier doen en vragen nog even naar La Stella. Dan horen we dat alles hier op woensdag dicht zit.

We kunnen wel een pizza krijgen bij de rijdende pizzaboer die een eindje verderop staat. Dus wandelen we daar maar naar toe. We zien een busje staan met een echte houtoven er achterin gebouwd. We bestellen ieder een pizza en de man en vrouw gaan aan het bakken. Als de man vraagt of we Nederlanders zijn en wij dat bevestigen zegt hij; Utrecht, Amersfoort en appelmoes. Ik zeg tegen de dame "dikke biggen" en zij zegt het netjes na. Als we de pizza's hebben zien we aan de overkant een terrasje. We mogen daar onze pizza opeten. Ik neem er een handvol halve liters bij en Roy een fles wijn, plof! Ondertussen komen er wat Italianen bij ons staan en een ervan wil ons wel zijn auto terug brengen naar de vrachtwagen. Hij woont daar vlak bij. Als dank krijgt hij een halve liter palenka van ons. Het is 24.00 uur, we gaan slapen.

Amersfoort en appelmoes. Ik zeg tegen de dame "dikke biggen" en zij zegt het netjes na. Als we de pizza's hebben zien we aan de overkant een terrasje. We mogen daar onze pizza opeten. Ik neem er een handvol halve liters bij en Roy een fles wijn, plof! Ondertussen komen er wat Italianen bij ons staan en een ervan wil ons wel zijn auto terug brengen naar de vrachtwagen. Hij woont daar vlak bij. Als dank krijgt hij een halve liter palenka van ons. Het is 24.00 uur, we gaan slapen.

Donderdag 28-6. Het is 07.15 als de wekker gaat. We hebben gisteravond besloten om op tijd bij de fabriek te gaan staan, want er moeten vast nog meer auto's laden. Na het vaste ochtend ritueel, plassen, wassen, broodje en een verse bak koffie rijden we om 07.45 naar de fabriek. Eerst de oplegger even voorvriezen, maar die wilde niet starten.. even de startkabels eraan en hij deed het . Bij de fabriek aangekomen staan er al 4 vrachtwagens. Wij maken ons

nog geen zorgen na de toezegging van gisteravond dat wij als eerste mogen laden. Vanaf 8.15 is Roy voor de zekerheid toch maar op het trapje van het bordes te gaan zitten om er zeker van te zijn dat we als eerste geladen werden. Om half 9 gaat het expeditiekantoor open en de man roept: Muller Olanda, rampa duo! Duidelijke taal dus. Auto tegen het dock aan en laden maar. Dat valt echter nogal tegen, want bij elke pallet die uit het magazijn komt moeten nog 2 lagen bij opgestapeld worden. Om 10.45 kunnen we

eindelijk rijden, 27500 pizza's in de oplegger en de vrachtbrieven op zak.

Roy rijdt en we gaan snel op weg, want we liggen nu achter op schema. We willen vanavond eigenlijk nog voetbal kijken, Italië moet tegen Duitsland halve finale van het EK-voetbal. Om 12.50 passeren we de grens Italië-Oostenrijk.

We stoppen even om tol te betalen en om de koelmotor te controleren, want die slaat steeds weer af en het wel de bedoeling dat de pizza's bevroren blijven. De accu van de koelmotor is leeg en we gebruiken de startkabel om de boel weer op te starten. We rijden weer verder en om 13.45 denderen we door de Katzberg tunnel en om 14.15 met de vlam in de pijp door de Tauerntunnel.

Om 16.00 staan we aan de Duitse grens. We betalen daar maut om door Duitsland te rijden en moeten weer met de koelmotor bezig, want hij is weer afgeslagen. We sluiten de startkabels weer aan en hup, hij doet het weer. We besluiten de startkabels continue aan de koelmotor te laten zitten, want volgens ons wordt de accu niet bijgeladen. Met ducttape, tyraps en postbode-elastieken zetten we de kabels vast. Om 16.30 rijden we weer en om 18.00 beginnen onze maagjes te rammelen. We gaan even wat eten bij een restaurant aan de autobaan. De koelmotor blijft nu mooi doordraaien en de pizza's liggen er mooi koud te zijn bij -20 graden. De startkabel blijft mooi zitten. Om 19.15 stuurt Roy de vrachtwagen de autobaan weer op. De voetbalwedstrijd zien we niet, maar we horen het verslag op de radio. Schade Deutschland, alles ist vorbei! We rijden München en Neurenberg voorbij en na Würzburg stoppen we bij Wertheim autohof. Het is 23.15 dus gauw naar binnen hier om nog even te ploppen. Maar de barman is chagrijnig, Duitsland heeft de voetbalwedstrijd verloren en na 2 biertjes voor ons doet hij de tap dicht. Dan in de winkel maar een paar blikken bier halen. Dat feest gaat ook niet door, want na 22.00 uur mag er geen bier meer verkocht worden. We kopen een fles cola om dat in de vrachtwagen aan te lengen met palenka. Om 24.00 gaan de oogjes dicht.

Vrijdag 29-6. Om 07.00 gaat de wekker. We gaan ons lekker douchen bij het restaurant en daarna lekker uitgebreid ontbijten aldaar. Om 08.15 trappen we de vrachtwagen weer aan en Roy draait de autobaan weer op richting Frankfurt. Voorbij Frankfurt zet ik een vers bakje koffie, het is 10.45. Om 12.00 stoppen we om te wisselen. Het laatste stukje Duitsland rolt onder de vrachtwagen door en om 14.05 rijden we Nederland binnen.

Een klein half uur later staan we bij Queens in Varsseveld en kunnen direct tegen het dock aan. We hoeven zelf niet te lossen en doen even een bakkie en halen alvast de stickers van humanitair transport van de vrachtwagen. Binnen een half uur is de oplegger leeg en het is 15.00 als we richting Holten gaan. Bij Lochem is er nog een ernstig ongeluk gebeurd en we moeten nog een klein stukje om rijden. Het is 16.15 als we bij Muller aan de pomp staan en daar worden we verwelkomt door onze families en een aantal collega's. De vrachtwagen wordt afgetankt, we halen onze spullen uit de cabine en de oplegger wordt afgekoppeld. We zijn 10 dagen weg geweest en hebben 4666 kilometer gereden.

Ik vond de rit naar Roemenie en de terug rit via Italië een geweldige ervaring en ik ben blij dat ik met Roy ben meegegaan. Ik heb gezien dat de hulpgoederen die we bij ons hadden bij de juiste mensen is terecht gekomen. Het weekend in Roemenie was geweldig. Samen met Roy, Ans, Gerard, Jaqueline, Alphons, Jeanette, Jos, Frans en Gerard heb ik ontzettend veel plezier gehad en hebben we genoten van de gastvrijheid van Henri, Dick en Diana en Rudi. Ik vind het zeker voor herhaling vatbaar.